

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoPr/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4620200388
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4620200388.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobcu: PROSPECT, spol. s r. o., so sídlom Nové Zámky, J. Simora 5, IČO: 34 107 100, zast. Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, IČO: 36 813 401, proti žalovanej: W. C. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. X., T. XXXX/XX, zast. JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, o náhradu škody vo výške 4 045,73 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 7. decembra 2022 č. k. 6Cpr/2/2020-263 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 045,73 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4 045,73 eura od 03. 10. 2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 1/3-iny. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (III.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 81 písm. a), e), § 178 ods. 1, § 179 ods. 1, § 181 ods. 1, § 186 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, 2 Zákonníka práce a vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 01. 05. 2019 uzatvoril žalobca ako zamestnávateľ so žalovanou ako zamestnancom pracovnú zmluvu s dohodnutým druhom práce vedúca ekonomického oddelenia. Popis pracovných činností, ktoré sa zamestnanec zaväzuje vykonávať, je vymedzený v pracovnej náplni, ktorá tvorí neoddeliteľnú prílohu č. 1 tejto zmluvy. Podľa článku VII. bodu 1 pracovnej zmluvy, zamestnávateľ je odo dňa vzniku pracovného pomeru povinný pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť dohodnutú mzdu a vytvárať vhodné pracovné podmienky. Podľa bodu 2. zamestnanec podpisom tejto zmluvy potvrdzuje, že bol oboznámený s vnútornými predpismi zamestnávateľa na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a inými skutočnosťami nevyhnutnými pre riadny výkon jeho práce. Podľa bodu 3. zamestnanec je povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce dohodnuté v pracovnej zmluve osobne, v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu. Podľa článku VII. bodu 5 pracovnej zmluvy, zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli, že 14 dní od nástupu do zamestnania predloží platnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone povolania. Ak si zamestnanec túto povinnosť nespĺní do uvedeného termínu, uzatvorí poistenie v mene zamestnanca zamestnávateľ a úhrada poistného mu bude zrazená zo mzdy. Zamestnanec udeľuje zamestnávateľovi súhlas na túto zrážku. Z prílohy č. 1 pracovnej zmluvy, označenej ako náplň práce žalovanej vo funkcii vedúca ekonomického oddelenia vyplýva popis pracovnej činnosti: riadi a koordinuje všetky činnosti ekonomického oddelenia

v zmysle zásad, nariadení a usmernení spoločnosti a zabezpečuje bezproblémový chod oddelenia v rámci spoločnosti, zodpovedá za riadenie cash flow a platobného styku s bankami, dbá o účelové a hospodárne vynakladanie prostriedkov, vyhodnocuje a kontroluje ich časové a limitované čerpanie, dohliada nad správnym a promptným vyplatením dodávateľov, pripravuje prevodné príkazy, kontroluje a svojim podpisom potvrdzuje oprávnenosť úhrad záväzkov a vykonáva všetky ostatné práce podľa požiadaviek konateľa.

1.2. Z mailovej komunikácie súd zistil, že na služobnú emailovú adresu žalovanej prišiel mail od Ing. S. E., a@b.c <mailto:a@b.c>, dňa 30. 08. 2019 s pokynom odoslať sumu 8 340,- eur, ako expresne platbu: IDEA BANK PJSC, s názvom LARYSA MARTYNYENKO, na číslo účtu vo forme IBAN: A XXXXXX XXXXX XXXXXXXXXXXXXXXX, BIC CODE: IDBAUAUK, variabilný symbol: 510, s adresou IVANO-Frankivsak vul. Halytsaka, 7, za tým text: „S pozdravom, Konateľ, W.. S. E.“. Z nasledujúcej mailovej komunikácie od žalovanej pre „W.. S. E.“ nasledoval text „Pán E., prosím o preverenie IBAN účtu, či je správne uvedený v maili“. Z ďalšej mailovej komunikácie vyplýva, že na služobnú emailovú adresu žalovanej prišiel mail od W. S. E., a@b.c <mailto:a@b.c>, dňa 30. 08. 2019 s pokynom odoslať sumu 14 580,- eur, ako expresne platbu: POSTE ITALIANE SPA, s názvom AGBONMOBA UNITY, na číslo účtu vo forme IBAN: W BIC CODE: BPPIITRRXXX, variabilný symbol: 510, na adresu PIAZZA VITTORIA, 1, BRESCIA 251000. Z mailovej komunikácie od žalovanej pre W.. S. E. vyplýva text „áno pán E., išla suma 14 580,- podľa pokynov na taliansky účet „. Z nasledujúcej mailovej komunikácie z toho istého dňa od Ing. S. E., a@b.c <mailto:a@b.c>, adresovanej žalovanej vyplýva text „čo sa týka účtu na Ukrajine, práve dostal hovor, aby vybral účet z platby. Poskytne ďalší účet za 8 340,- eur s uvedením bankového účtu: POSTE ITALIANE SPA, názov Iyere Gif, na číslo účtu vo forme IBAN: W BIC CODE: BPPIITRRXXX, variabilný symbol: 510, na adresu VIA ARSENALE, 5 TORINO 10100. Z mailovej komunikácie od žalovanej pre „W.. S. E.“, a@b.c <mailto:a@b.c> vyplýva text „Dobrý deň, pán E. máme uhradiť 8 340,- eur?“. Z mailovej komunikácie od Ing. S. E., a@b.c <mailto:a@b.c> pre žalovanú W.. C. C., a@b.c <mailto:a@b.c> vyplýva text „Neviem o čo sa jedná?!“.

1.3. Z prerokovania nároku na náhradu škody, zo dňa 02. 10. 2019 žalobcom a žalovanou, za prítomnosti D. Y. vyplýva, že oznámením zo dňa 10. 09. 2019 bola zamestnankyňa W.. C. C. po predchádzajúcom osobnom rokovaní upovedomená, že dňa 30. 08. 2019 zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh spôsobila škodu vo výške 14 580,- eur. Zároveň bola zamestnávateľom vyzvaná, aby v lehote do 13. 09. 2019 zamestnávateľovi dobrovoľne nahradila vzniknutú škodu, pričom tak do dnešného dňa neurobila. Zamestnávateľ sa o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, dozvedel dňa 03. 09. 2019. V zmysle pracovnoprávneho vzťahu zamestnanca so zamestnávateľom, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01. 05. 2019, ktorej obsahom je povinnosť zamestnanca, ktorý spôsobil škodu, nahradiť vzniknutú škodu zamestnávateľovi, zamestnávateľ informoval zamestnanca, že bude túto škodu na základe príslušných ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce od neho požadovať. Z protokolu prerokovania náhrady škody vyplýva vyjadrenie žalovanej, ako zamestnanca, že škoda, ktorá bola spôsobená spoločnosti, nebola vykonaná vedome ani úmyselne. Bolo podané trestné oznámenie na neznámeho páchatela, pričom orgány činné v trestnom konaní sú na to, aby daný skutok vyšetrili. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam sa necíti byť vinná, nakoľko ak by došlo k pochybeniu, že mailová komunikácia nebola štandardná medzi konateľom a ňou, k tomuto prevodu nedôjde a taktiež platby verifikujú vždy 2 osoby, preto nesúhlasí s náhradou škody. Žalobca si v konaní voči žalovanej uplatnil zaplatenie sumy 6 068,60 eura, teda 4-násobok priemerného mesačného zárobku žalovanej (1 517,1582 eura x 4).

1.4. Z uznania dlhu a dohody o náhrade škody, predloženého právnu zástupkyňou žalobcu na pojednávaní dňa 09. 11. 2022 vyplýva, že dňa 15. 08. 2022 bolo podpísané uznanie dlhu a dohoda o náhrade škody, ručiteľské vyhlásenie, a to žalobcom, ako veriteľom, spoločnosťou H&P Business, s. r. o. so sídlom B. Němcovej Nové Zámky, IČO: 46 034 048 a tiež podpísané Y. C., ako ručiteľom, ktoré je zároveň uvedená u dlžníka H&P Business, s. r. o. ako konateľ. Na základe dohody o náhrade škody s uznaním dlhu a ručiteľským vyhlásením účastníci tejto listiny zhodne konštatujú, že dňa 30. 08. 2019 bola veriteľovi spôsobená škoda vo výške 14 580,- eur, a to neoprávneným prevedením finančných prostriedkov z účtu veriteľa na účet neznámej osoby, pričom k prevodu finančných prostriedkov došlo na základe neoverených informácií a pokynov získaných z neznámej emailovej adresy od neznámej osoby. Na základe ďalšej pochybnej komunikácie s neznámou osobou dlžníčka na podnet vedúcej ekonomického oddelenia odsúhlasila a autorizovala expresný bankový prevod peňazí vo výške 14 580,- eur na neznámy účet, čím závažným spôsobom porušila vnútropodnikové pravidlá zaužívané

pri bankových úhradách, keď autorizovala prevod, ktorý nebol podložený faktúrou, alebo obdobným dokladom, z ktorého by vyplýval akýkoľvek súvis s úhradou záväzku veriteľa alebo s predmetom podnikania veriteľa. Podľa bodu V. uznania dlhu a dohody o náhrade škody veriteľ s dlžníkom sa dohodli, že dlžník nahradí veriteľovi vzniknutú škodu v rozsahu sumy 6 000,- eur, a to v mesačných splátkach vo výške 1 000,- eur, počnúc mesiacom august 2022.

1.5. Žalobca sa pôvodne domáhal podanou žalobou voči žalovanej náhrady škody vo výške 6 068,60 eura s prísl. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 31. 03. 2022 č. k. 6Cpr/2/2020-155 bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 045,73 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4 045,73 eura od 03. 10. 2019 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol, po tom ako stanovil mieru zodpovednosti žalobcu, a to i vo vzťahu k uplatnenému nároku, v 1/3-ine, o ktorú znížil žalobcom požadovanú náhradu, t.j. na 4 045,73 eura [(6 068,60:3 = 2 022,87 eura); (6 068,60 - 2 022,87 = 4 045,73 eura)]. Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 03. 08. 2022 č. k. 9CoPr/4/2022-226 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu vo výške 4 045,70 eura s prísl. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že pracovnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovanou bol založený uzavretím pracovnej zmluvy dňa 01. 05. 2019, na základe ktorej žalovaná vykonávala prácu vedúcej ekonomického oddelenia. Okrem iného bolo jej pracovnou náplňou riadiť a koordinovať všetky činnosti ekonomického oddelenia v zmysle zásad, nariadení a usmernení spoločnosti a zabezpečovať bezproblémový chod oddelenia v rámci spoločnosti. Dohliadať nad správnym a promptným vyplatením dodávateľov, pripravovať prevodné príkazy, kontrolovať a svojim podpisom potvrdzovať oprávnenosť úhrad záväzkov. Vykonávať všetky ostatné práce podľa požiadaviek konateľa. Nakoľko súd prvej inštancie je viazaný názorom krajského súdu, pre jeho zdôraznenie súd uvádza, že k námietke žalovanej, že žalobca neuzavrel poisťnú zmluvu na poistenie jej zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania, zaujal krajský súd názor, že neuzavretie tejto poisťnej zmluvy však nemá na toto konanie vplyv, pričom s tvrdením žalovanej, že tým, že žalobca poisťnú zmluvu neuzavrel, prispel k vzniku škody, sa odvolací súd nestotožnil. Podľa odvolacieho súdu aj v prípade, ak by poisťná zmluva žalobcom bola uzavretá, bolo by na žalobcovi, či by si v prípade vzniku škody túto uplatňoval voči poisťovni, alebo voči žalovanej, ak by škoda vznikla jej konaním. Túto odvoláciu námietku preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Čo sa týka záveru súdu prvej inštancie o tom, že v prípade žalovanej išlo o zavinenie vo forme vedomej nedbanlivosti, s týmto jeho záverom sa krajský súd stotožnil, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná pri potrebnej opatrnosti mohla zistiť, že mail, na základe ktorého platbu vykonala, bol podvodný. Keďže malo ísť o mail od konateľa spoločnosti, už skutočnosť, že mail s takýmto obsahom bol adresovaný aj C.. Q. G., ktorej náplňou nebolo robiť prevody, keďže nemala prístup k účtom, čo muselo byť konateľovi spoločnosti známe, mal zvýšiť obozretnosť žalovanej, ktorá ju požiadala, aby jej mail preposlala, pričom mail s rovnakým obsahom si následne našla aj žalovaná. Aj časová následnosť troch po sebe prichádzajúcich mailov, v priebehu hodiny a pol, s odlišnou formuláciou mailov, ako bolo od konateľa obvyklé (oslovenie menom, slušná formulácia s použitím slova prosím), s platbami do zahraničia s rôznymi sumami, pričom prvá platba neprešla z dôvodu nesprávneho IBAN-u, mohli túto obozretnosť u žalovanej zvýšiť. Išlo pritom o nie bežný postup pri úhrade faktúr (nahrať prevodného príkazu jedným pracovníkom, skontrolovanie druhým a následný podpis konateľa), preto ako už bolo uvedené, takejto platbe bolo potrebné venovať zvýšenú pozornosť. To, že aj samotnej žalovanej sa tento postup javil neštandardný, v niečom odlišný, potvrdzuje aj jej konanie, keď po treťom maily urobila dotaz na konateľa, či majú uhradiť 8 340,- eur, pričom v tento deň naň už nedostala odpoveď a následne jej konateľ oznámil, že nevie, o čo sa jedná?!!! Z výpovede žalovanej vyplýva, že po zadaní platby mail vytlačila a zobrala ho do kancelárie Y. C., kedy už bolo vidieť, že mail prišiel z adresy odlišnej od konateľa, čo si pri dôslednom postupe mala všimnúť. Z uvedeného konania žalovanej je teda aj podľa názoru odvolacieho súdu preukázané, že k škode žalobcu došlo z dôvodu vedomej nedbanlivosti žalovanej (odsek 27. uznesenia KS).

1.6. Z vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že žalovaná sa dňa 30. 08. 2019 dopustila konania, ktoré bolo jednou z príčin spôsobenia škody žalobcovi vo výške 14 580,- eur. Žalovaná bez pokynu a výslovného súhlasu konateľa, čo bolo u žalobcu zaužívané, vykonala expresný prevod peňazí na neznámy bankový účet, a to na základe informácií z neznámej emailovej adresy. Táto adresa bola: a@b.c <mailto:a@b.c>. Ako vyplýva z výpovede samotnej žalovanej v daný deň prišla do práce na 7.00 hod. ráno a išla do kancelárie asistentky konateľa Q. G. a všimla si, že táto mailuje s konateľom, ktorý sa jej pýtal, či je v práci a že nech mu potvrdí mailom jej prítomnosť. Následne dostala od neho ďalší mail, kde sa už priamo pýtal, či by vedela zrealizovať zahraničný prevod, že by jej poslal podrobnosti

k platbe. Následne žalovaná poprosila Q. G., že nech jej prepošle tú emailovú komunikáciu a ona sa spojí s konateľom a že mu odpíše. Žalovaná reagovala na uvedený email s tým, že vie urobiť úhrady a vyžiadala si zaslať podrobnosti o platbe. Žalovaná obdržala mail z mailovej adresy a@b.c, dňa 30. 08. 2019 s pokynom odoslať sumu 8 340,- eur, ako expresne platbu: IDEA BANK PJSC, s názvom LARYSA MARTYNENKO, na číslo účtu vo forme IBAN: A XXXXXX XXXXX XXXXXXXXXXXXXXXX, BIC CODE: IDBAUAUK, variabilný symbol: 510, s adresou IVANO-Frankivsak vul. Halytsaka, 7, za tým text: „S pozdravom, Konateľ, W.. S. E.“. Žalovaná na túto mailovú komunikáciu požiadala o preverenie IBAN účtu s tým, že či je správne uvedený v maile. Následne obdržala žalovaná správu z mailovej adresy a@b.c, dňa 30. 08. 2019 s pokynom odoslať sumu 14 580,- eur, ako expresne platbu: POSTE ITALIANE SPA, s názvom AGBONMOBA UNITY, na číslo účtu vo forme IBAN: W BIC CODE: BPPIITRRXXX, variabilný symbol: 510, na adresu PIAZZA VITTORIA, 1, BRESCIA 251000. Po tom, ako žalovaná potvrdila platbu, že išla suma 14 580,- eur (bod 8.5.3. rozsudku) a následne obdržala ďalšiu mailovú správu z mailovej adresy a@b.c <mailto:a@b.c>, s textom „čo sa týka účtu na Ukrajine, práve dostal hovor, aby vybral účet z platby. Poskytne ďalší účet za 8 340,- eur s uvedením bankového účtu: POSTE ITALIANE SPA, názov Iyere Gif, na číslo účtu vo forme IBAN: W BIC CODE: BPPIITRRXXX, variabilný symbol: 510, na adresu VIA ARSENALE, 5 TORINO 10100. Až následne žalovaná zaslala na emailovú adresu konateľa spoločnosti a@b.c správu s textom „Dobrý deň, pán E. máme uhradiť 8 340,- eur?“. Na uvedené konateľ žalobcu Ing. S. E., mailom zo dňa 31. 08. 2019 z adresy a@b.c odpísal žalovanej že „Neviem o čo sa jedná?!!!“. Ako vyplýva z výpovede žalovanej, ako aj z vykonaného dokazovania, u žalovaného platilo, že každá jedna zrealizovaná platba musí prejsť kontrolou štyroch očí. Takže v ten deň to bola ona, ako prvá schvaľovateľka a druhou bola účtovníčka Y. C.. Žalovaná po zadaní platby a po jej schválení vytlačila email, zobrala ho osobne do kancelárie Y. C., aby skontrolovala zadané údaje, s tým, že keď malo byť všetko v poriadku, mala to menovaná podpísať a zaslať na spracovanie do banky. Zrealizovaním úhrady na cudzí neznámy účet vznikla žalobcovi škoda vo výške 14 580,- eur. Je nesporné, že k tomu došlo v súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej, ktorá porušila svoje povinnosti v súvislosti s plnením jej pracovných úloh, vyplývajúcich z jej funkcie, dohodnutého druhu práce na základe pracovnej zmluvy vedúcej ekonomického oddelenia, ako aj náplne práce, tvoriacej prílohu č. 1 k pracovnej zmluve. K tomu došlo tým, že žalovaná zrealizovala úhradu platby na pokyn z neznámej emailovej adresy bez toho, aby si preverila údaje, na ktoré mala byť platba vykonaná. Z výpovede konateľa žalobcu, ktorého tvrdenie ako uviedol krajský súd bolo preukázané svedeckými výpoveďami, vyplýva, že u nich bol zaužívaný zvyk, že pokiaľ nie je schopný alebo nie je možné, aby príkaz na úhradu osobne podpísal, tak sa mu ohlásia telefonicky, SMS-kou, či môžu faktúru, číslo faktúry a sumu uhradiť a aby to bolo operatívne následne s tým, že pošle OK, že to môžu uhradiť. Takáto komunikácia zo strany žalovanej nenastala. Z dokazovania vyplýva, že na vzniku škody sa podieľala aj ďalšia osoba, ktorou bola Y. C., ktorá pre žalobcu pracovala ako externá účtovníčka a po odsúhlasení platby žalovanou platbu vo výške 14 580,- eur na neznámy účet zrealizovala.

1.7. Jedným z predpokladov zodpovednosti zamestnanca za škodu je príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Podľa žalovanej v konaní nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody, nakoľko platbu v konečnom dôsledku zrealizovala Y.a C., a nie samotná žalovaná. K uvedenému súd uviedol, že príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou musí byť priama alebo bezprostredná, čo znamená, že ku škode musí dôjsť jedine a výlučne v súvislosti s porušením právnej povinnosti zamestnanca. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľala na nepriaznivom následku, t.j. na vzniku škody. Tak tomu je aj v danej veci. Z hľadiska skúmania príčiny zaplatenia sumy 14 580,- eur na základe pokynu z neznámej emailovej adresy na neznámy účet v Taliansku, podľa pravidiel zaužívaných u žalobcu, uvedených vyššie, je nepochybné, že jednou z príčin, okrem zrealizovanej platby Y. C., bolo protiprávne konanie žalovanej, ktoré spočívalo v porušení pracovných povinností, ktoré sú stanovené nielen právnymi predpismi, ale i pracovnou zmluvou, pracovnou náplňou, ale tiež pokynmi konateľa. Takýmto pokynom bolo preverovanie všetkých údajov pri úkonoch, ktoré mali žalobcu zaviazat' navonok. Žalovaná si dostatočne nepreverila informácie pred zrealizovaním platby. Samotný postup pri zadávaní danej platby bol neobvyklý, pričom žalovaná požiadala konateľa žalobcu mailom na jeho mailovú adresu až po treťom emailovom pokyne na úhradu, a to sumy 8 340,- eur. Nič jej nebránilo urobiť tak už pred zrealizovaním platby vo výške 14 580,- eur. Takýmto protiprávnym konaním žalovanej, nepreverením údajov, bez pokynu konateľa, následne Y. C. zrealizovala samotný prevod finančných prostriedkov, čo potvrdzuje, že porušením právnej povinnosti žalovanou nakoniec viedlo ku vzniku škody na strane žalobcu. Zavinené porušenie pracovných povinností žalovanou nebolo tak jedinou príčinou vzniku škody, ale bolo jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Z hľadiska skúmania vzniku

škody, zrealizovanie pokynu na úhradu sumy 14 580,- eur, je zrejmé, že keby si žalovaná riadne preverila informácie potrebné k realizácii platby, kontaktovala vopred konateľa, čo urobila až neskôr pri inom pokyne, ku škode by nedošlo. Preto súd dospel k záveru, že porušenie pracovných povinností zo strany žalovanej, jej protiprávne konanie, umožnilo a nepochybne (i keď ako jedna z príčin dôležitá a podstatná) viedlo ku vzniku škody. Dôvody, ktoré žalovanú viedli k porušeniu pracovných povinností a ktoré mohli vyplývať z pomerov u žalobcu nemajú z hľadiska vlastného zavinenia žalovanej, t.j. jej vedomosti a protiprávneho konania a jeho dôsledkoch, žiadny význam, môžu však byť podkladom pre úvahu o možnosti pomernej úhrady škody, čo aj bolo zohľadnené v prvom rozsudku tunajšieho súdu (odsek 16. tohto rozsudku). Preto súd, vzhľadom na vykonané dokazovanie, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keď do omeškania sa žalovaná dostala nasledujúcim dňom po prerokovaní nároku na náhradu škody. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 396 ods. 3 a § 262 ods. 1, 2 CSP, a vzhľadom na čiastočný úspech v konaní, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v pomernej časti v 1/3-ine, pretože sa domáhal zaplata sumy 6 068,60 eura, priznané mu boli 2/3-iny z tejto sumy, t.j. 4 045,73 eura. Takže úspešnosť žalobcu bola 2/3-iny a jeho neúspešnosť a úspešnosť žalovanej v 1/3-ine, pritom rozdiel predstavuje žalobcovu úspešnosť v 1/3-ine. Trovy konania predstavujú súdny poplatok za žalobu a trovy právneho zastúpenia. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil naplnenie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovanej. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody. Samotnú platbu a odvedenie peňažných prostriedkov z účtu žalobcu zrealizovala pani C., a nie žalovaná. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej na strane jednej a vznikom škody nie je daná, pretože medzi protiprávnym konaním a vznikom škody musí byť daný bezprostredný vzťah príčiny a následku. Čiže, ak protiprávnym konaním žalovanej bolo, že si nevšimla rozdiel v emailových adresách, resp. nežiadala o opakované potvrdenie a pritom si ten rozdiel všimnúť mala alebo mala žiadať o preverenie, tak medzi týmto jej protiprávnym konaním a vznikom škody nie je bezprostredný vzťah príčiny a následku, tento vzťah sa pretrhol, nakoľko na to, aby prišlo k vzniku škody, teda k odoslaniu peňazí, musela nastať ďalšia skutočnosť, a to samotné zrealizovanie platby jej kolegyňou, externou pracovníčkou, pani C., ktorá si rovnako tak nevšimla rozdiel v emailových adresách, nepožadovala ďalšie potvrdenie od konateľa spoločnosti, v konečnom dôsledku platbu samostatne zrealizovala. Samotným protiprávnym konaním žalovanej, že si nevšimla rozdiel v emailovej komunikácii konateľa a podvodného emailu bezprostredne a priamo neprišlo k vzniku škody. Tým, že zadala údaje s platbou do systému ešte neprišlo k samotnému odoslaniu peňažných prostriedkov z účtu žalobcu a k vzniku škody. K vzniku škody mohlo následne prísť iba tým, že k následku konania žalovanej, ktorým bolo zadanie platby do systému a odstúpenie dokladov p. C. musela pristúpiť ďalšia skutočnosť, čím sa bezprostredná reťaz vzťahu príčiny a následku prerušila. Bez toho, aby táto ďalšia skutočnosť nezávislá od vôle a konania žalovanej nastala, by k vzniku škody neprišlo. Až následne, pristúpením tejto ďalšej skutočnosti, a to zadaním a potvrdením vykonania platby p. C. prišlo k vzniku škody. Zo strany žalovanej tak síce boli vytvorené podmienky pre vznik škody, ale jej konanie, ktoré bolo v doterajšom priebehu konania aj odvolacím súdom posúdené ako porušenie jej povinností zamestnanca v pracovnom pomere so žalobcom nebolo bezprostrednou príčinou vzniku škody, pričom zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Príčinnú súvislosť nie je možné odvodzovať od skutočnosti, ktorá už sama je následkom. Z dosiaľ vykonaného dokazovania, výsluchov strán, ako aj výsluchov svedkov vyplývala povinnosť p. C. po žalovanej vykonať kontrolu a až po nej následne odoslať platbu. Uvedená skutočnosť, že prišlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody vyplýva aj zo žalobcom predloženej dohody o uznaní dlhu zo dňa 15. 08. 2022, z ktorej skutočnosti je zrejmé, že tak podľa žalobcu, ako aj podľa p. C. k tomu, aby prišlo k vzniku škody na strane žalobcu, bolo nevyhnutné, aby prišlo k vykonaniu protiprávneho konania p. C. a iba tak mohlo následne prísť k vzniku škody na strane žalobcu. Pokiaľ by podľa žalobcu a p. C. jej protiprávne konanie nebolo príčinou vzniku škody, nebol by dôvod na uznanie dlhu. Pokiaľ by však odvolací súd mal za to, že vzťah konania žalovanej a samotného následku je priamy, t.j. že je neprerušovaný a bezprostredný, potom je aj pri stanovení miery zodpovednosti žalovanej potrebné zohľadniť, že k tomuto konaniu muselo pristúpiť aj konanie ďalšej osoby, bez ktorého by následok

nenastal vôbec, a to v rozsahu väčšom, ako 1/3-ina. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedla, že má za to, že znenie článku 7 bod 5 pracovnej zmluvy predstavuje konkrétne zmluvné dojednanie medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ktoré ukladalo žalobcovi, v prípade, ak žalovaná sama neuzatvorila sama poistenie zodpovednosti za škodu, povinnosť uzatvoriť poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovanou. Má za to, že zamestnávateľ porušil svoju zmluvnú povinnosť dohodnutú so žalovanou v pracovnej zmluve a porušenie tejto povinnosti zamestnávateľa uzatvoriť poistenie zodpovednosti zamestnanca (žalovanej) za škodu spôsobenú výkonom povolania, ktorú zmluvnú povinnosť si dojednal so zamestnancom v pracovnej zmluve pri uzatváraní pracovného pomeru je skutočnosťou, ktorá sa podieľala na vzniku škody. Pre prípad, ak by sú odvolací súd v súlade so svojím skorším právnym názorom dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu, t.j. že je daný jej deliktuálny záväzok na náhradu škody, o ktorom súd deklaratórne rozhoduje a toto porušenie povinností zamestnávateľa sa na vzniku škody nijako nepodieľalo, potom voči žalobou uplatnenému nároku vznáša procesnú námietku započítania podľa § 147 ods. 2 posledná veta CSP, nakoľko žalovanej voči žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody pre porušenie jeho zmluvnej povinnosti článku 7 bod 5 pracovnej zmluvy. Následkom porušenia tejto povinnosti žalobcu dojednaného v pracovnej zmluve žalovaná nie je poistená pri výkone svojho povolania poistením zodpovednosti za škodu a v príčinnej súvislosti s porušením tejto povinnosti zamestnávateľa sa jej majetok zmenší a príde k vzniku škody na jej strane a to práve vo výške, v ktorej jej vzniká povinnosť nahradiť škodu, ktorú mala pri výkone svojho povolania žalobcovi spôsobiť. Pokiaľ ide o samotné právne posúdenie veci, poukázala na ustanovenie § 822 a § 823 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi tak vznikla podľa článku 7 bod 5 pracovnej zmluvy, pokiaľ žalovaná nepredložila do 14 dní od nástupu do zamestnania takúto poistnú zmluvu, povinnosť uzatvoriť v mene žalovanej poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania. Z uvedenej poistnej zmluvy v súlade so znením § 822 Občianskeho zákonníka by mala žalovaná, ako poistená právo, aby za ňu poisťovateľ nahradil škodu, za ktorú zodpovedá, a to v súlade s ust. § 823 OZ priamo poškodenému, pričom len zhodou skutkových okolností prejednávanej veci je poškodeným žalobca. Žalovanej by v prípade, ak by zamestnávateľ splnil svoju zmluvnú povinnosť vzniklo vždy voči poisťovateľovi právo, aby nahradil škodu, ktorú pri výkone povolania spôsobila akejkoľvek tretej osobe. Tým, že žalobca uvedenú zmluvnú povinnosť porušil, vzniká z tohto porušenia žalovanej voči žalobcovi právo na náhradu škody, a to čo do výšky v takom rozsahu, v akom jej vznikla povinnosť nahradiť škodu spôsobenú pri výkone svojho povolania neurčitému okruhu osôb, zhodou skutkových okolností v danom prípade priamo žalobcovi. V prípade, ak by dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a je potrebné žalobkyňu zaviazat' na plnenie jej povinnosti na náhradu škody spolu s príslušenstvom vo výške stanovenej odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, požiadala v súlade s § 232 ods. 3 CSP o stanovenie dlhšej lehoty na plnenie v trvaní 1 mesiac. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že z pracovnej zmluvy vyplýval záväzok uzavrieť poistnú zmluvu v prvom rade pre žalovanú, nie pre žalobcu, bez ohľadu na uvedené však ani uzavretie poistnej zmluvy by nemalo vplyv na strany zodpovednostného záväzku. K otázke príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody má žalobca za to, že s touto sa súd prvej inštancie vysporiadal správne a svoj názor aj riadne v rozsudku zdôvodnil. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že na zrealizovaní platby, ktoré viedlo k vzniku škody, participovala žalovaná ako zamestnankyňa žalobcu a externá účtovná firma, v mene ktorej konala Y. C.. Nie je sporné, že žalovaná pracovala v pozícii vedúcej ekonomického oddelenia, z jej pracovného zaradenia vyplýva, že ona bola zodpovedná za komplexné riadenie, organizáciu a činnosť ekonomického oddelenia, ona mala zabezpečovať kontrolu účtovných dokladov pred ich zaúčtovaním, a to nielen z hľadiska dodržania platných predpisov, ale predovšetkým z hľadiska vecnej opodstatnenosti účtovných dokladov. Žalovaná mala byť znalá pomerov v spoločnosti žalobcu a mala mať vedomosť o tom, aké ekonomické procesy vo firme žalobcu prebiehajú. Už prinajmenšom z týchto znalostí si musela byť vedomá toho, že žalobca nevykonával v tom čase žiadne také činnosti, z ktorých by mu vznikli záväzky voči zahraničnému subjektu, na základe ktorých by bol povinný žalobca zaplatiť sumu 14 580,- eur na účet do Talianska. Rovnako si mala byť vedomá skutočnosti, že k tejto platbe nemala žiaden účtovný podklad, žalobca neevidoval žiadnu faktúru alebo inú relevantnú listinu, na základe ktorej sa malo plniť. Za takéto posúdenie oprávnenosti platby rozhodne nemohla niesť zodpovednosť ani pani C., ani žiadna iná osoba, hoci pani C. mieru svojej účasti na vzniku škody dobrovoľne uznala. Nie je však sporné, že pani C. robila externú účtovníčku. Do náplne účtovníka však už nespadá vecné posúdenie správnosti vystavených dokladov, ale len správne zaevidovanie už existujúcich účtovných dokladov a operácií do účtovnej evidencie. To, že pani C. mala ako druhá v poradí po technickej stránke skontrolovať platbu ako takú, ktorú ale nahodila do systému žalovaná,

ju nemôže stavať do pozície zodpovednej za vecnú správnosť tejto platby. Vychádzajúc z uvedených skutočností, má žalobca za to, že súd správne vyhodnotil príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a mierou zavinenia žalovanej, napadnutý rozsudok teda považuje žalobca za správny a v plnom rozsahu sa s týmto rozsudkom stotožňuje. Pokiaľ ide o lehotu splatnosti záväzku, poukázal na skutočnosť, že žalovaná si je prebiehajúceho konania vedomá od roku 2020, a teda mohla počítať aj s tým, že bude v konaní prípadne neúspešná, mala teda dostatok času na to, aby si pripravila finančnú rezervu pre tento účel. Okrem toho, žalovaná nepreukázala v konaní, že by jej finančná situácia bola nepriaznivá, a že by pomery na jej strane odôvodňovali priznanie dlhšej lehoty splatnosti, a na to poukázala až v rámci podaného odvolania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovanou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) bez prejednávania na odvolacom pojednávaní a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy vo výške 6 068,60 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03. 10. 2019 do zaplata titulom náhrady škody. Žalobu podal z dôvodu, že dňa 01. 05. 2019 uzatvoril so žalovanou pracovnú zmluvu, na základe ktorej žalovaná u žalobcu vykonávala druh práce na pozícii vedúcej ekonomického oddelenia. Žalovaná sa dňa 30. 08. 2019 dopustila konania, ktoré žalobcovi spôsobilo škodu vo výške 14 580,- eur. Toto konanie spočívalo v tom, že žalovaná bez pokynu a výslovného súhlasu konateľa vykonala expresný prevod peňazí na neznámy bankový účet a to na základe informácií z neznámej e-mailovej adresy. Žalovaná zrealizovala úhradu platby na pokyn z neznámej e-mailovej adresy, nepreverila si s dostatočnou obozretnosťou údaje, na ktoré mala platbu vykonať, a to aj napriek tomu, že samotné pokyny z neznámej adresy boli nejednoznačné, mätúce a išlo o väčšiu sumu peňazí. E-mailová adresa žalovanej, konateľa spoločnosti a rovnako tak všetkých ostatných zamestnancov je označená názvom spoločnosti, preto žalobcovi nie je jasné, prečo žalovaná plnila pokyny, ktoré prichádzali z neznámej e-mailovej adresy a zrealizovala platbu na nemalú sumu peňazí, bez záväzného pokynu nadriadeného, čím žalobcovi spôsobila vzniknutú škodu. Žalobca mal za to, že škoda, ktorú spôsobila žalovaná pri plnení si svojich pracovných povinností, bola spôsobená z nedbanlivosti, a preto sa domáhal náhrady škody rovnajúcej sa štvornásobku priemerného mesačného zárobku žalovanej vo výške 6 068,60 eura. Rozsudkom zo dňa 31. marca 2022 č. k. 6Cpr/2/2020-155 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 045,73 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4 045,73 eura od 03. 10. 2019 do zaplata, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.). Vo zvyšku žalobu zamietol (II.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 1/3-iny. Keďže odvolanie proti nemu podala len žalovaná, zamietajúci výrok zostal právoplatný a po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zostala predmetom konania už len suma 4 045,73 eura, o ktorej súd prvej inštancie opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami sporu) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti,

t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovanou v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal súd prvej inštancie odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu, vrátane tých, ktoré žalovaná uvádzala v odvolaní. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovanej odvolací súd uvádza nasledovné:

10. Nosným odvolacím dôvodom žalovanej bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody. S otázkou všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu, ako aj otázkou preukázania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody sa vo viacerých rozhodnutiach zaoberal Najvyšší súd SR, ktorý v týchto rozhodnutiach uviedol:

10.1. Pre vznik všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu musia byť splnené nasledujúce predpoklady: vznik škody pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením, protiprávny úkon, porušenie povinnosti pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi alebo úmyselné konanie proti dobrým mravom, príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, zavinenie na strane zamestnanca. Pre zodpovednosť zamestnanca za škodu podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje splnenie všetkých uvedených predpokladov. Ak nie je splnený čo len jeden predpoklad, zamestnanec za škodu podľa tohto ustanovenia nezodpovedá (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 318/2009 z 21. 10. 2010).

10.2. Otázka príčinnej súvislosti (vyriešenie ktorej patrilo podľa dovolacieho súdu k najvýznamnejšej zložke pre posúdenie predmetnej právnej veci) je v svojom základe otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, vymedzenie toho, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy) má byť príčinná súvislosť zisťovaná, je ale nepochybne posúdením právnym. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná, a práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť (rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo 126/2009 zo dňa 30. 6. 2010).

10.3.1. Dovolací súd už vo svojom prvom rozhodnutí v tejto veci uviedol, že o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide pri priamej väzbe javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Vzťah príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a škodou spôsobenou klientovi je daný vtedy, ak je medzi výkonom advokácie a škodou klienta vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť advokáta nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti môže byť vždy riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať od všeobecných súvislostí a skúmať, konkrétne ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992, porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo 144/2008).

10.3.2. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný - nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007).

10.3.3. Ak sa teda v konkrétnom prípade zdá, že viac skutočností spolupôsobilo pri vzniku škody, je podstatné určiť, či pôvodná skutočnosť (v tomto prípade konanie advokáta) je tou skutočnosťou, bez ktorej by nedošlo ku škodlivému následku, alebo či k tejto skutočnosti pristúpila nová skutočnosť, ktorá bez ohľadu na pôvodné skutočnosti, samostatne pôsobila ako príčina škody.

10.3.4. Ak je príčin viac, pôsobia z časového hľadiska buď súbežne alebo následne, pričom sa časove neprekrývajú. V takomto prípade je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 547/2013 zo dňa 11. 09. 2013).

10.4.1. V rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/22/2019 zo dňa 31. 03. 2022 NS SR uviedol, že atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu." (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/32/2007, R 28/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/219/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/301/2009).

10.4.2. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a dôsledkami je daná, ak by bez zavinenia páchatel'a nedošlo k škodlivému následku. Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a dôsledkami nie je narušená, ak je konanie páchatel'a sprevádzané inou skutočnosťou, ktorá prispieva k výskytu následku, ale správanie páchatel'a zostáva skutočnosťou, bez ktorej by k následkom nedošlo. Príčinná súvislosť by bola narušená len vtedy, ak by nová okolnosť konala ako výlučná a nezávislá príčina, čo by malo za následok bez ohľadu na správanie páchatel'a (uznesenie NS ČR sp. zn. 3Tdo/399/2002).

11. Najvyšší súd v uznesení z 31. januára 2012 sp. zn. 6MCdo/11/2010 uviedol, že „príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo, či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnicko vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj D., JG. et al., *Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod*, Univerzita Karlova v Prahe 2010, str. 89). Podľa týchto princípov (čl. 3:104, bod 1), ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy (nemožno na ňu brať zreteľ)."

12. Odvolací súd sa tak so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, opísanými v bodoch 19. až 19.3. napadnutého rozsudku, ako aj s následným posúdením otázky príčinnej súvislosti žalovanej na vzniku škody žalobcu v plnom rozsahu stotožňuje, keď mal za preukázané, že žalovaná sa dopustila konania, ktoré bolo jednou z príčin spôsobenia škody žalobcovi vo výške 14 580,- eur (bod 19. napadnutého rozsudku) a na vzniku škody sa podieľala aj ďalšia osoba, ktorou bola Y. C. (bod 19.3. napadnutého rozsudku). Odvolací súd má za to, že nedbanlivostné konanie žalovanej bolo jednou z príčin vzniku škody (kumulatívna kauzalita), a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Aj keď príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody na strane žalobcu je v danej veci sprevádzaná aj inou skutočnosťou, konaním Y. C., ktorá prispela k vzniku škody, stále správanie žalovanej zostáva tou skutočnosťou, bez ktorej by k vzniku škody nedošlo, pretože ak by žalovaná nebola po zadaní platby a po jej schválení

vytlačila email a zobrala ho osobne do kancelárie Y. C., aby skontrolovala zadané údaje, Y. C. by sa touto platbou vôbec nebola zaoberala. Preto v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu ani nemožno skonštatovať, že by samotné konanie Y. C. bolo výlučnou a nezávislou príčinou, spôsobujúcou vznik škody alebo, že by jej konaním došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie o preukázaní príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody za správny.

13. Pokiaľ žalovaná namietala, že v prípade preukázania príčinnej súvislosti je potrebné zohľadniť aj to, že k tomu muselo pristúpiť aj konanie ďalšej osoby (neuviedla, či tým myslí žalobcu alebo Y. C.), a to v rozsahu väčšom ako 1/3, k tomu odvolací súd dodáva, že zo škody spôsobenej žalobcovi vo výške 14 580,- eur si žalobca voči žalovanej v tomto konaní uplatnil len sumu 6 068,60 eura s príslušenstvom. Po zrušení skoršieho rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo dňa 15. 08. 2022 medzi žalobcom a H&P Business s. r. o., ktorej konateľom je Y. C. a Y. C. k uzavretiu dohody o uznaní dlhu a náhrade škody, ktorou Y. C. na spôsobenej škode 14 580,- eur uznala porušenie jej zmluvných povinností a dohodla sa, že žalobcovi nahradí škodu v rozsahu 6 000,- eur, ktorú sa zaviazala splatiť v splátkach po 1 000,- eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobca už v podanej žalobe zohľadnil spoluzodpovednosť druhej osoby, keď sa podanou žalobou domáhal zaplataenia menej ako polovice vzniknutej škody a súd prvej inštancie v prvom rozhodnutí zohľadnil spoluzodpovednosť žalobcu v rozsahu 1/3, čo žalobca nenamietol (zamietajúci výrok zostal právoplatný), a tým, že súd mal spoluzavinenie žalobcu posúdiť v inom rozsahu, žalovaná v priebehu konania neuvádzala a odvolací súd pre takéto postupy za daných okolností ani nevidel dôvody.

14. Ďalšou odvolacou námietkou bolo vznesenie procesnej námietky započítania podľa § 147 ods. 2 posledná veta CSP, keď mala žalovaná za to, že žalobca ako zamestnávateľ porušil svoju zmluvnú povinnosť dohodnutú so žalovanou v pracovnej zmluve - povinnosť uzatvoriť poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovanou, preto žiadala zohľadniť vznik škody na jej práve vo výške, v ktorej jej vzniká povinnosť nahradit' škodu.

15. Podľa § 147 ods. 2 CSP vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.

16. Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

17. Žalovaná v odvolaní poukazovala na to, že sa nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, z ktorého súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vychádzal, a to z toho, že neuzavretie tejto poisťnej zmluvy nemá na toto konanie vplyv a s tvrdením žalovanej, že tým, že žalobca poisťnú zmluvu neuzavrel, prispel k vzniku škody. Odvolací súd na uvedenom naďalej zotrváva, pričom dodáva, že neuzavretie poisťnej zmluvy nespôsobilo vznik škody a ani sa na ňom žiadnym spôsobom nepodieľalo a mohlo mať vplyv na iné skutočnosti, avšak nie na vznik škody. Žalovaná okrem tejto argumentácie tento odvolací dôvod oproti jej prvému odvolaniu rozšírila o ďalší dôvod a uviedla, že ak by súd dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za vzniknutú škodu a porušenie povinnosti zamestnávateľa sa na vzniku škody nijako nepodieľalo, potom voči žalobou uplatnenému nároku vznáša procesnú námietku započítania.

18. V zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka započítanie je spôsobom zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. Podmienkou započítania je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok). Plnenie musí byť rovnakého druhu a pohľadávky musia byť spôsobilé na započítanie. Pritom k započítaniu nedochádza automaticky, len čo sa pohľadávky stretli. Vyžaduje sa na to právny úkon niektorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu. Musí ísť o prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejmé, ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Na započítanie, ako jednostranný právny úkon, sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítací prejav možno uplatniť po tom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu splatnosti pohľadávky, ktorá sa stala splatnou ako posledná. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, v akom sa navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky.

19. Z povahy započítania pohľadávok, ako jedného zo zákonných spôsobov zániku záväzku, vyplýva, že osoba uskutočňujúca započítací úkon „nepopiera pohľadávku“, proti ktorej započítanie smeruje. Ak žalovaný žalobou uplatnený nárok popiera, nemožno procesný úkon, ktorým sa v prebiehajúcom konaní domáha plnenia od žalobcu považovať za kompenzačnú námietku podľa § 147 ods. 2 CSP. V takom prípade ide vždy o vzájomnú žalobu, a to aj pokiaľ je žalovaným uplatňovaná nižšia pohľadávka, než je žalobou uplatnená pohľadávka žalobcu.

20. Najvyšší súd SR v rozhodnutí pod sp. zn. 5Obdo/9/2021 zo dňa 24. 05. 2022 uviedol, že započítanie ako každý právny úkon musí byť zrozumiteľný a určitý a z prejavu vôle veriteľa musí predovšetkým vyplývať, ktorú určitú pohľadávku alebo viac pohľadávok a v akej výške chce započítať voči inej alebo viacerým pohľadávkam, ktoré má dlžník v právnej pozícii veriteľa voči nemu. K zániku pohľadávky dochádza vtedy, keď sa pohľadávky stretnú a stretnú sa vtedy, keď sú splatné. Keďže spravidla nemajú rovnaký deň splatnosti, stretnú sa so splatnosťou tej pohľadávky, ktorá má neskoršiu splatnosť. K zániku pohľadávok dôjde spravidla spätne, k momentu, keď sa pohľadávky stretnú. Kompenzačný prejav môže byť úspešne urobený iba od toho okamihu, keď sa vzájomné pohľadávky s plnením rovnakého druhu stretli a boli spôsobilé na započítanie.

21. Žalovaná je oprávnená uplatniť v prebiehajúcom sporu svoj vlastný kompenzačný nárok voči žalobcovi, ak ide o pohľadávku, ktorú možno jednostranne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke podľa predpisov hmotného práva. Z povahy veci však vyplýva, že tak možno urobiť, ak osoba uskutočňujúca započítací úkon nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje. To má význam aj pre posúdenie prípadného podania žalovanej v sporovom konaní. V danom prípade žalovaná v priebehu celého konania popierala pohľadávku žalobcu a ani nepodala vzájomnú žalobu v zmysle ustanovenia § 147 ods. 2 CSP, pretože táto by musela spĺňať náležitosti žaloby (§ 132 a nasl. v nadväznosti na § 147 ods. 3 CSP). Odvolací súd preto podmienený procesný úkon žalovanej (za podmienky, že odvolací súd dospeje k záveru, že žalovaná zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu), ktorým vzniesla procesnú námietku započítania, nezobral do úvahy, pretože takýto úkon žalovanej nepovažoval za úkon započítania, spôsobujúci zánik pohľadávky žalobcu, uplatneným v tomto konaní. Z dôvodu popierania pohľadávky žalobcu žalovanou nemohol byť tento jej úkon považovaný za kompenzačnú námietku podľa § 147 ods. 2 CSP, ale len za vzájomnú žalobu, ktorú v zmysle ustanovenia § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť a v priebehu konania zo strany žalovanej nebola podaná vzájomná žaloba, spĺňajúca náležitosti žaloby (§132 a nasl. CSP). Z uvedeného dôvodu na tento podmienený procesný úkon žalovanej odvolací súd neprihliadol a vznesenie kompenzačnej námietky žalovanou nepovažoval za dôvodné. Vzhľadom k uvedeným dôvodom, považoval odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

23. Žalovaná v odvolaní požiadala, aby v prípade, ak žalovanú zaviaže na zaplatenie žalovanej sumy, jej v zmysle citovaného ustanovenia poskytol lehotu na plnenie 1 mesiac, čo odôvodnila tým, že výška žalovaného nároku je značná a v prípade plnenia do troch dní od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu, by mohlo prísť k ohrozeniu možnosti plniť základné životné potreby žalovanej a jej rodiny, pričom stanovenie dlhšej lehoty na plnenie by pre žalobcu nepredstavovalo závažnejšiu ujmu na jeho právach. Žalovaná okrem svojho tvrdenia o možnom ohrození možnosti plniť základné životné potreby jej a jej rodiny toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnila a nepodložila dôkazmi, preto odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nebol dôvod na predĺženie lehoty plnenia. Okrem toho, tento spor už trvá viac ako tri roky, teda žalovaná mala časový priestor na to, aby sa na možnosť, že v tomto konaní bude zviazaná na v žalobe zaplatenú sumu alebo jej časť pripraviť.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobca mal v odvolacom konaní úspech, priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).